

Sygn. akt II CO 104/17

## POSTANOWIENIE

Dnia 12 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa B.Ś.  
przeciwko M.K.  
o ochronę dóbr osobistych,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 12 stycznia 2018 r.,  
zażalenia pozwanej na postanowienie Sądu Najwyższego  
z dnia 8 września 2017r., sygn. akt II CO 104/17,

**odrzuca zażalenie.**

## UZASADNIENIE

W zażaleniu na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2017 r. rozstrzygające wniosek pozwanej M.K. o wyłączenie wszystkich sędziów Sądu Apelacyjnego w [...] i sędziów Sądu Okręgowego w Apelacji [...], pozwana zarzuciła naruszenie art. 394 § 2 k.p.c. i art. 51 pkt 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 52 § 1 k.p.c., wniosek o wyłączenie wszystkich sędziów sądu apelacyjnego rozpoznaje Sąd Najwyższy jako sąd przełożony. Zgodnie z art. 394 § 1 pkt 10 k.p.c. stronie służy zażalenie do sądu drugiej instancji na postanowienie sądu pierwszej instancji oddalające wniosek o wyłączenie sędziego. Art. 394<sup>2</sup> § 1 k.p.c. stanowi, że na postanowienia sądu drugiej instancji oddalające wniosek o wyłączenie sędziego przysługuje zażalenie do innego składu tego sądu, z wyjątkiem postanowień wydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji. Dopuszczalność poszczególnych środków odwoławczych lub środków zaskarżenia oraz ich warunki są w sposób wyczerpujący unormowane w przepisach postępowania cywilnego, a zatem ich wniesienie jest możliwe tylko wówczas, gdy kodeks dopuszcza od danego rodzaju orzeczenia oznaczony środek odwoławczy lub inny środek zaskarżenia. Przepisy Kodeksu postępowania cywilnego nie przewidują możliwości wniesienia jakiegokolwiek środka odwoławczego od orzeczeń Sądu Najwyższego, które są ostateczne i nie podlegają dalszemu zaskarżeniu. Zażalenie skierowane przeciwko postanowieniu Sądu Najwyższego jest zatem niedopuszczalne, wobec czego podlega odrzuceniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2007 r., II UZ 36/07, nie publ., z dnia 9 czerwca 2006 r., III UO 2/06, nie publ., z dnia 7 października 2009 r., III UZ 3/09, nie publ. oraz z dnia 20 stycznia 2010 r., II PZ 29/09, nie publ.).

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji (art. 394<sup>1</sup> § 3 w zw. z art. 398<sup>21</sup> w zw. z art. 397 § 3 w zw. z art. 373 k.p.c.).

